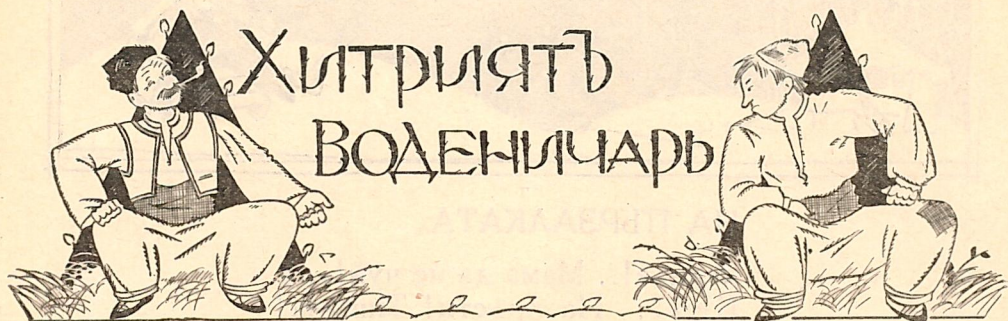

Хитриятъ Воденичарь

Имало едно време хитъръ воденичарь. Никой не можель да го надхитри. Който отиваль при него да мели, все се връщаль излъганъ.

Наблизу до воденицата живѣли трима братя. Тръгналъ най-голѣмиятъ отъ тѣхъ да отиде на воденица. Баща му рекълъ:

— Не отивай при нашия воденичарь, защото ще те излъже съ нѣщо.

Но синътъ не го послушаль и тръгналъ.

Край пѣтя имало малка кжщичка, кждето живѣла бедна бабичка.

— Поспри се малко, синко, да си отпочинатъ воловетъ! — поканила го бабичката.

— Бързамъ, — отвърналъ братътъ и отминалъ.

Пристигналъ късно вечерята на воденицата. Разпрегналъ воловетъ. Седнали съ воденичаря да вечерятъ.

Докато вечеряли, водени-

чарьтъ го попиталь:

— Искашъ ли да се обзаложимъ? Азъ ще те попитамъ нѣщо. Ако ми отговоришъ, ще ми вземешъ воденицата и всичко, що има въ нея. Ако не ми отговоришъ, ще ти взема воловетъ и колата съ житото.

— Съгласенъ съмъ, — отвърналъ най-голѣмиятъ братъ.

— Добре, ще те попитамъ следъ вечеря.

Вечеряли, що вечеряли, ожѣднѣлъ най-голѣмиятъ братъ и поискалъ вода.

Воденичарьтъ му подалъ стомната и попиталь:

— Знаешъ ли какво има вътре?

— Зная.

— Кажи какво?

— Вода.

— Не е вода. Пий, да видишъ!

Пилъ отъ стомната най-голѣмиятъ братъ и разбралъ, че не е вода — стомната била пълна съ вино.

— Не можа да ми отгово-